

Túlírt töredék

Anyu lassan három hónapja
a Hospice lakója.
Egy szobában van Etuka nénivel,
apám legfiatalabb testvérével.
Egyidősek, sógorasszonyok, özvegyek,
egy osztályba is jártak annakidején.
Nagynéném fia fényképekkel
szeretne kedveskedni mindkettőjüknek.
Etuka néninek megakad a szeme
az egyik családi fotón, ami több
mint negyven éve készült.
Rajta ő meg a már azóta halott
nyolc testvére van,
és a születésnapját ünneplő
apai nagyanyám, akit még az unokái is
édesanyának szólítottak.
Nagynéném név szerint tudja mindenkiről,
hogyan kicsoda,
csak az anyja idegen neki.
Anyám, miután felteszi a szemüvegét,
mindenkit felismer a képeken, Etuka nénit is,
egyedül saját magát nem.
Mikor azt kérdezem, mit evett ebédre, vacsorára,
mit fecskendezett be a gyomrába az ápolónő,
azt mondja, nem tudja, sose kérdezi meg,
haragszik saját magára,
aztán szidja a szobatársát,
nem tudja, kicsoda ő,
és nem is akarja tudni.

*

Évek óta dísztrököket termelünk otthon,
a kerítés mellett.

A fajtákat anyuék valamikor
még a családi házuk kertjében
nevelték, onnan valók
az első magok.

Mesélem anyámnak,
hogyan amióta kórházban fekszik,
a szomszéd eladta a kertjét,
házakat építenek majd oda,
s az új lakókat zavarhatja, ha átfut
a kerítésről hozzájuk a tök.

Anyám azt válaszolja, nem baj, jövőre
majd a Hakszerék és a Horváthék
kerítése mellé ültetjük őket.

Nem tudok, nem bírok
ellentmondani neki,
beleegyezem.

Pedig azok bizony a szülői háza
szomszédai voltak.

*

Szüleimmel
meglátogattuk apám
nagybeteg testvérét, Irén nénit.

Engem nem ismer meg,
illedelmesen arra kér,
mutatkozzak be.

Az ő lánykori vezetéknevét mondom,
meg a keresztnévemet.

Mérgesen kiáltja,
hogyan ő még ilyen vezetéknevet
nem hallott soha.

Magyarázkodhatnékam támad.
Anyu rám néz,
a tekintetével lebeszél róla.

*

Anyu
haza szeretne jönni.
Mondom neki, előbb
meg kell erősödnie,
meg kell tanulnia újra járni.
Azt válaszolja, félrebeszélek,
menjek, inkább rakjak rendet a toronyban.
Ő minden éjjel hazajár,
most is kacsákat vitt az ólba,
azokat reggel és estefele meg kell tömnie,
mert az én tömésemben nem bízunk,
ha ez így megy tovább,
neki minden éjjel kacsákat
kell majd pucolnia.

Fellinger Károly költő, helytörténész, mezőgazdasági vállalkozó 1963-ban született Pozsonyban. Jókán él. A nyolcvanas években működő felvidéki Iródia tagja volt. Magyarul 30 könyve jelent meg, versek, gyerekversek, mesék. Írásai könyv alakban a következő nyelveken jelentek meg: angol, francia, német, spanyol, orosz, szlovák, szerb, albán, román, török, görög.